

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2229/2021
22.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Урошевић, адвокат из ..., против туженог Комуналног предузећа „Димничар“ а.д. Београд, кога заступа Лидија Петровић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 389/21 од 02.04.2021. године, у седници већа одржаној 22.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 389/21 од 02.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 389/21 од 02.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2105/2018 од 14.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспеденције као неоснован. Ставом другим изреке, утврђено је да је Споразум број 780/15-и закључен 15.06.2015. године ништав. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене отпремнине исплати 414.749,31 динара, са законском затезном каматом од 16.06.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 100.690,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 389/21 од 02.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио одређено.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1 ЗПП, јер су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, по питању отпремнине као неотуђивог права запосленог, односно права којег се запослени не може одрећи, нити је подобна пребијању пошто се не може запленити.

Следом наведеног, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбом у овој правној ставри тражио утврђење ништавости Споразум број 780/15-и закљученог 15.06.2015. године у делу у ком се тужилац одриче права на отпремнину у корист туженог као послодавца и по том основу исплату износа припадајуће отпремнине од 414.749,31 динара.

Имајући у виду наведено, не ради се о парници из радног односа у смислу члана 441. ЗПП (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ утврђење ништавости Споразума број 780/15-и закљученог 15.06.2015. године у делу у ком се тужилац одриче права на отпремнину у корист туженог као послодавца и по том основу исплате износа припадајуће отпремнине, па како вредност предмета спора побијаног дела од 414.749,31 динара не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић